

músical /miú-zi-căl/ *s.n.* gen de spectacol care preia unele tradiții ale operetei și ale teatrului muzical de varietăți. (engl. musical)

mutábil, -ă *adj.* care poate fi mutat, schimbat. (fr. mutable)

mutagén, -ă *adj.* care provoacă mutații. (fr. mutagène)

mutagenéză *s.f.* proces de apariție a mutațiilor. (fr. mutagenèse)

mutáție *s.f.* 1. schimbare, modificare radicală. 2. orice modificare a materialului genetic. (fr. mutation)

mutaționísm *s.n.* teorie potrivit căreia speciile noi sunt produsul mutațiilor, fără intervenția selecției. (fr. mutationnisme)

mutilá *vt.* a schilodi, a ciunti; a estropia; a deforma. (fr. mutiler)

mutísm *s.n.* muțenie; (p. ext.) tăcere. (fr. mutisme)

mutón *s.n.* blană de oaie (vopsită); haină din astfel de blană. (fr. mouton)

mutuál, -ă *adj.* reciproc. (fr. mutuel)

múzá *s.f.* (mil.) fiecare dintre cele nouă zeițe, ocrotitoare ale artelor și științelor; (spec.) zeița poeziei, inspiratoare a poezilor; (p. ext.) inspirație poetică. (lat. musa)

muzeografíe *s.f.* descriere, clasare și conservare a obiectelor dintr-un muzeu. (fr. muséographie)

muzeologíe *s.f.* studiul organizării muzeelor. (fr. muséologie)

muzéu *s.n.* instituție care colecționează, păstrează și prezintă publicului obiecte de artă, relicve, documente etc. (lat. museum)

múzcă *s.f.* 1. artă care exprimă cu ajutorul sunetelor idei, sentimente. 2. știința sunetelor sub raportul melodiei, ritmului și armoniei. 3. creația muzicală, melodie. (lat. musica)

muzicologíe *s.f.* studiul muzicii. (fr. musicologie)

muzicoterapíe *s.f.* tratament prin audiții muzicale; meloterapie. (fr. musicothérapie)

- radiér** *s.n.* 1. planșeu de beton armat. 2. căptușeală de beton pe fundul albiei unei ape sau între picioarele unui pod. (fr. radier)
- rádio**¹ - *elem.* „rază”. (fr. radio-, lat. radius)
- rádio**² *s.n.* 1. radiofonie. 2. radiodifuziune. (fr. radio)
- radioactivitate** *s.f.* proprietate a unor elemente de a emite radiații. (fr. radioactivité)
- radioaltimétru** *s.n.* aparat de bord care determină prin radar înălțimea aeronavei față de sol. (fr. radioaltimètre)
- radioamplificáre** *s.f.* radiorecepție, amplificare și difuzare a programelor de radio. (radio- + amplificare)
- radioastronomíe** *s.f.* studiul obiectelor cerești care emit sau reflectă radiunde. (fr. radioastronomie)
- radiobalíză** *s.f.* emițător radio ale cărui emisiuni pot fi codate în vederea unei identificări mai ușoare. (fr. radiobalise)
- radiobiologíe** *s.f.* studiul efectelor energiei radiante asupra organismelor vii. (fr. radiobiologie)
- radiochimie** *s.f.* studiul modificărilor chimice provocate de radiațiile ionizante. (fr. radiochimie)
- radiocliagnóatic** *s.n.* (med.) diagnostic pe bază de examinare radiologică. (fr. radiodiagnóatic)
- radioelectricitate** *s.f.* studiul undelor electromagnetice și al utilizării lor. (fr. radioélectricité)
- radioemițător** *s.n.* instalație radio cu care se transmit în spațiu unde electromagnetice. (radio + emițător)
- radiofár** *s.n.* post de radioemisie pentru dirijarea navigației. (fr. radiophare)
- radiofízică** *s.f.* studiul tehnicii emisiunii, propagării și recepției radiundelor. (fr. radiophysique)
- radiofoníe** *s.f.* transmitere și recepționare de mesaje sonore prin unde radio. (fr. radiophonie)
- radioghidáj** *s.n.* dirijare de la distanță, prin mijloace radiotehnice, a aparatelor de zbor fără pilot. (fr. radioguidage)

accént *s.n.* 1. intonație; semn grafic care marchează această intonație. 2. mod specific de a vorbi o limbă, un dialect. 3. importanță. (lat. *accentus*)

accéptie *s.f.* sensul unui cuvânt; semnificație. (fr. *acception*)

accès *s.n.* 1. posibilitate, drept de a ajunge undeva. 2. manifestare bruscă a unei boli. 3. (fig.) izbucnire violentă a unei stări sufletești. 4. (inform.) proprietate a sistemelor de memorie de a permite înregistrarea și regăsirea informației. (fr. *accès*)

acesóriu, -ie I. *adj.* auxiliar; secundar, neesențial. II. *adj., s.n.* (obiect, piesă, dispozitiv) anex al unei mașini etc. (fr. *accessoire*)

accidént I. *s.n.* 1. întâmplare neprevăzută care provoacă o avarie, o nenorocire. 2. neregularitate a unui teren. II. *s.m.* (muz.) semn care produce o alterație. (fr. *accident*)

accidental, -ă *adj.* 1. întâmplător. 2. neesențial. (fr. *accidentel*)

accíz *s.n.* impozit indirect pe bunuri de consum. (fr. *accise*)

acefál, -ă *adj.* (despre animale inferioare) lipsit de cap. (fr. *acéphale*)

acérb, -ă *adj.* înverșunat, necruțător. (fr. *acerbe*)

acetilénă *s. f.* gaz incolor cu miros specific, care arde cu flacăra albă intensă. (fr. *acétylène*)

acetimétru *s. n.* instrument pentru măsurarea tăriei oțetului. (fr. *acétimètre*)

achénă *s.f.* fruct uscat, indehiscent, cu o singură sămânță. (fr. *akène*)

achiesá *vi.* a accepta condițiile unei acțiuni juridice, ale unui contract, (după fr. *acquiescer*)

achitá I. *vt., vr.* a (-și) plăti o datorie. II. *vt. (jur.)* 1. a declara nevinovat. 2. (fam.) a ucide. (fr. *acquitter*)

achiziție *s.f.* procurare de obiecte, de produse și materiale; obiectul însuși. (fr. *acquisition*)

achizitor, -oáre *s. m. f.* cel care face achiziții. (achizi/ție + -tor)

acidulá *vt.* a adăuga acid unei soluții. (fr. *aciduler*)

- idilizá** *vt.* a prezenta (ceva) ca în idile. (germ. idyllisieren)
- idio-** *elem.* „propriu”. (fr. idio-, gr. idios)
- idioléct** *s.n.* folosire proprie a unui idiom. (fr. idiolecte)
- idióm** *s.n.* limbă, dialect, grai. (fr. idiome)
- idiomórf, -ă** *adj.* (despre cristale) cu forme specifice. (fr. idiomorphe)
- idiopatie** *s.f.* boală independentă de alte boli, care își are propriile ei cauze. (fr. idiopathie)
- idiosincrasie** *s.f.* sensibilitate particulară, intoleranță față de unele alimente, medicamente. (fr. idiosyncratic)
- idiotism** *s.n.* construcție, expresie proprie unei limbi și al cărei sens nu poate fi redat în altă limbă decât prin perifrază. (fr. idiotisme)
- idiotie** *s.f.* 1. deficiență totală a dezvoltării mintale. 2. (jam.) negliobie, prostie. (fr. idiotie)
- idolatrie** *s.f.* 1. adorarea idolilor. 2. (fig.) iubire exagerată. (fr. idolâtrie)
- idolatrízá** *vt.* a adora ca pe un idol. (după fr. idolâtrer)
- ierarhie** *s.f.* subordonare a gradelor, a funcțiilor etc. (fr. hiérarchie)
- ierarhizá** *vt.* a așeza ierarhie. (fr. hiérarchiser)
- ierbár** *s.n.* colecție de plante mici, uscate și presate. (germ. Herbarium)
- ieremiádă** *s.f.* plângere, tânguire. (fr. jérémiade)
- iezuít** *s.m.* 1. membră al unui ordin de călugări catolici, creat în 1534. 2. (fig.) om ipocrit, viclean, perfid. (germ. Jesuit)
- igiénă** *s.f.* studiul mijloacelor, regulilor de păstrare a sănătății; ansamblul acestor reguli. (fr. hygiène)
- igieníst, -ă** *s.m.f.* medic specialist în igienă. (fr. hygiéniste)
- iglú** *s.n.* colibă de gheață în ținuturile polare. (fr., engl. igloo)
- igni-** *elem.* „foc”. (fr. igni-, lat. ignis)
- ignifúg, -ă** *adj.* care nu se aprinde, care arde foarte greu. (fr. ignifuge)
- ignóbil, -ă** *adj.* josnic, infam. (fr. ignoble)
- ignorá** *vt.* 1. a nu cunoaște, a nu ști. 2. a nesocoti. (fr. ignorer)